

De Schat van Den Haag

*Toneelstuk voor klas 4, 5 of 6
(groep 6,7 of 8)*

Dit toneelstuk gaat over de geschiedenis van Den Haag en is door de leerlingen van vrije school Wonnebald en hun juf, Anselma Remmers, geschreven, op basis van het boek:

“Met eigen ogen, 750 jaar Haagse Geschiedenis door de ogen van jongeren”.

Twee Haagse kinderen uit 2007 flitsen zich zelf met een tijdmachine terug in de tijd en komen in verschillende eeuwen terecht, waarbij ze in spannende avonturen verzeild raken, of beroemde personen ontmoeten, die ooit in Den Haag leefden of de stad bezochten, zoals Willem van Oranje, Mozart, Vincent van Gogh en uiteindelijk ook koningin Beatrix en leden van de regering. Ze zijn op zoek naar ‘de schat van Den Haag’, waarover hun juf verteld had. Steeds duikt deze schat ergens op. Wie de schat in zijn bezit heeft, kan alleen maar goede dingen denken en goede dingen doen. Als ze hem uiteindelijk in handen krijgen, besluiten ze hem te geven aan iemand, die er eens voor de hele stad en het hele land zal zijn...zodat iedereen er wat aan heeft.

Scènes en rollen

I. De tijdsmaachine: 2007	IV. De 18e eeuw: 1766
<u>Cloë</u> , meisje dat terug gaat in de tijd <u>Ramon</u> , jongen die terug gaat in de tijd <u>Schoolkinderen</u> <u>Juf</u>	<u>Wolfgang Amadeus Mozart</u> <u>Nanne Mozart</u> <u>Leopold Mozart</u> <u>Arts</u> <u>Zoon van arts, Jan</u>
II. De Middeleeuwen: 1344	V. De 19^e eeuw: 1843 & 1883
<u>Gravin</u> <u>Hofdames:</u> <u>Johanna</u> <u>Elisa</u> <u>Lena</u> <u>Ridder Maarten</u> <u>Graaf Willem IV</u> <u>Ridder Reinout</u> <u>Omroeper</u> <u>Omstanders</u>	<u>Arbeiders:</u> <u>Dochter van arbeider</u> <u>Vincent van Gogh</u> <u>Machinist</u> <u>Conducteur</u> <u>Perronbewaker</u> <u>Omstanders</u>
III. De 17e eeuw: 1664	VI. De 20ste en 21ste eeuw: 1945 & 2007
<u>Cornelia</u> <u>Hanneke</u> <u>Willem van Oranje</u> <u>Koetsier</u> <u>D'Estrades</u> <u>Koetsier</u> <u>Prinses Amalia</u> <u>Koetsier:</u>	<u>Soldaten</u> <u>Moslima,Seda:</u> <u>Chinese,Jin Jin</u> <u>Hindoestaanse,Soeda</u> <u>Indiase,Kiran</u> <u>Iman</u> <u>Balkenende</u> <u>Beatrix</u> <u>Maxima</u> <u>Willem Alexander</u> <u>Amalia</u> <u>Wouter Bos</u> <u>Rouvoet</u> <u>Omroeper</u>

I. De Tijdschine

(Ramon en Cloë zitten op school met een aantal andere kinderen; dit is op een podium links van het ingebouwde podium; er staat een schoolbord en wat schoolbanken, waar kinderen aan zitten. Ze schrijven in een schriftje. Ze hebben ook schooltassen bij zich met broodtrommels en bekers. Het doek is nog dicht; daarachter staat de tijdschine al opgesteld.)

Juf: (geeft een dictee)

Het Binnenhof is eigenlijk het oudste gebouw van Den Haag dat er nu nog staat. Al sinds eeuwen hebben belangrijke graven daar hof gehouden.

Men zegt, dat dat niet voor niets is. Den Haag is een bijzondere stad. Er schijnt al die tijd een schat verborgen te liggen, maar niemand heeft hem ooit gevonden.

Zo kinderen, dat was het dictee. Ruim je spullen op en ga klaarstaan voor de eetspreuk:

(Kinderen staan op, zeggen de spreuk):

Gij, die heerst over de sterren
Verleen ons waarde uit hemelverten
Om in eerbied te nemen
Wat de aarde ons geeft.

(Kinderen gaan zitten en eten. Als juf belt, in een rij naar de speelplaats: dat is rechts van het podium; ze spelen zonder praten en verdwijnen één voor één; alleen Ramon en Cloë blijven).

Cloë:

Hé Ramon, hoorde je wat juf zei? Van die schat?

Ramon:

Ja, ik moest ook meteen denken..... Zouden wij die niet kunnen vinden?
Als we nou terug zouden kunnen gaan in de tijd, toen die schat verborgen werd....

Cloë:

Jouw vader is toch bezig om een tijdschine te ontwerpen? Is die al bijna klaar?

Ramon:

Ja, maar ik mag er niet aankomen van mijn vader. Alles wordt streng bewaakt. Hij zegt dat het heel gevaarlijk is. Je weet hoe dat ging met die jongen in spijkerbroek, die kwam in een kruistocht terecht. En het was heel moeilijk om weer terug te komen. Nou, dat is geen pretje, zo'n leven in de Middeleeuwen.

Cloë:

Lijkt mij wel spannend! En, wij zijn samen! We kunnen toch met z'n tweetjes gaan. Dan durf ik wel. En we nemen mobieltjes mee, dan zijn we altijd bereikbaar!

Ramon:

Dat is waar....tja, lijkt mij ook wel leuk. Ik heb wel zin in een avontuur. Al die saaie dictees.... (De bel gaat)

Cloë:

We moeten naar binnen. Maar zullen we straks uit school afspreken bij het Haags Historisch Museum aan de Korte Vijverberg? Dan kunnen we eerst nog wat bestuderen hoe het vroeger was. En van daaruit gaan we naar jouw vaders laboratorium, dat zit toch ernaast?

Ramon:

Ga jij maar naar dat museum, ik kan niet. Maar om vijf uur gaan de mensen van mijn vaders lab naar huis, dan kan ik er zijn. Dan moeten wij proberen naar binnen te glippen zonder dat iemand ons ziet. Als dan iedereen weg is, gaan we naar de tijdsmachine. Ik heb mijn vader horen zeggen, dat hij vrijwel klaar is voor gebruik en dat ze morgen een rat naar de middeleeuwen willen terugflitsen!

(Ze gaan af. De schoolmeubels worden weggezet. Cloë komt terug, loopt heen en weer voor het doek. Het is kwart over vijf bij het lab.)

Cloë:

Waar blijft die jongen toch? Ik sta hier nu al tien minuten te wachten. We hadden toch vijf uur afgesproken? Nou, ik blijf hier niet staan in de kou, dan ga ik wel alleen naar binnen. (Ze morrelt aan het doek). Hé, de deur is open, ik kan er zo in... zou Ramon dan al binnen zijn?

(Ze gaat door het doek naar het podium. Als ze binnen is, gaat het doek omhoog en staat daar de tijdsmachine. Ramon zit er al in.)

Cloë:

Hé, Ramon, ben je al hier? Ik stond op je te wachten en heb je overal gezocht!

Ramon:

Ja, sorry, ik kon niet wachten, ik heb toch de deur voor je open gelaten, kom er gauw bij. Ik heb alles ingesteld, we kunnen vertrekken. Nog drie seconden.

Cloë:

Nu al, zo gauw, ik heb geen spullen bij me, waar is mijn mobieltje, ik heb geen afscheid geno....

(Opeens wordt het donker, daarna een aantal felle lichtflitsen. Ramon gilt heel hard : Cloë!!! Dan wordt het weer licht. Ramon is weg.)

Cloë:

Help! Ramon is weg!!!! O nee, nu is hij toch alleen! Hoe kan ik hem bereiken? (Ze zoekt haar mobieltje en belt Ramon). Ramon, Ramon, waar zit je? (Ze krijgt geen gehoor, alleen raar gepiep).

Cloë:

Oooh, hoe moet dat nu... het is mijn schuld, het was mijn idee... Ik móet hem gaan zoeken! (Doek dicht).

II. De Middeleeuwen

(Terwijl het doek dicht is, klinkt er Middeleeuwse muziek. Dan gaat het doek open.
Decor: kamer van gravin en hofdames; rechts van het podium is het toernooiveld met vlaggen en wapenschilden):

Gravin:

Johanna, Elisa en Lena!

O, waar blijven ze toch... ze moesten eens weten... Willem komt terug, mijn Willem, Willen de vierde, graaf van Holland, Zeeland en Henegouwen. En met hem komt zijn gevolg, na een lange tocht, helemaal naar het Heilige Jerusalem. Ze hebben de pelgrimstocht volbracht en nu zijn ze op de terug reis.

Over een week of drie moet alles voor hun thuiskomst in gereedheid zijn gebracht! De koks moeten aan het werk, de botteliers, de bakkers moeten veel broden bakken. Maar waar blijven die hofdames toch. Ik moet toch een nieuw kleed dragen als mijn man thuis komt! (ze belt, dan komen ze).

Hofdame Johanna.:

Wat is er gravin?

Elisa:

Wat is er?

Lena:

Wat is er?

Gravin:

Willem de vierde komt over drie weken terug! Ze hebben de reis naar Jerusalem volbracht ! Als ze thuis zijn, dan komen er weer nieuwe toernooien. Daarvoor heb ik een nieuw gewaad nodig.

Elisa:

Ja gravin, dat begrijpen we, we zullen het meteen gaan maken.

Johanna:

Wat voor model wilt u en wat voor linten?

Lena:

En welke kleur?

Gravin:

Een groene japon, dat is wel passend, doorweven met gouddraad natuurlijk.

Alle hofdames:

Komt in orde gravin.

Johanna:

U zult er beeldschoon uitzien om uw man te ontvangen.

Gravin:

Dank jullie. Ga gauw aan de slag.

(Alleen, tegen publiek):

O, hoe zal het met Willem zijn. Hij is wel altijd een vechtersbaas geweest. Maar misschien heeft de tocht naar het Heilige Land hem wel veranderd. Hij is vast wat milder geworden... Hij zal toch niet zomaar meer een ander de dood injagen..? Nee, dat gebeurt vast niet meer...

(De hofdames gaan naar een zijvertrek (links van podium), daar gaan ze zitten naaien, met de hand. Ondertussen kletsen ze. Het doek gaat dicht).

Johanna:

Oooh, als Graaf Willem terug komt, dan komt Maarten ook terug. Ik heb hem zo gemist.... Misschien vindt mijn vader het nu wel goed dat we gaan trouwen..

Elisa:

Misschien is hij wel omgekomen in de strijd. Jerusalem is ver weg en we hebben toch gehoord dat ze vaak last hebben gehad van rovers.

Johanna:

Maarten is één van de beste ridders die de graaf dienen. Maarten komt niet zo maar om. Dat weet ik zeker!

Lena:

Ik hoop dat ik Reinout weer zal zien...
En jij, Elisa, wie is jouw minnaar eigenlijk?

Elisa:

Mijn minnaar..? Uh, die heb ik nog niet...

(Ondertussen komen op het rechter podium de drie ridders op paarden terug van hun tocht. Ze komen uit de zaal van achter en lopen naar het deel rechts van het podium. De hofdames verdwijnen stilletjes achter het doek).

Willen IV:

We zijn weer in Die Haghe, mannen!

Maarten:

Ja, we zijn er! Die Haghe, ons hof aan de zee! Wat zijn we lang weg geweest.

(terzijde): Hoe zal het met Johanna zijn? Ze zal me toch niet vergeten zijn...? Zou ze het medaillon mooi vinden?

Reinout:

Hé, Maarten, wat sta je te dromen!

Kom, we brengen de paarden naar de stallen. We gaan naar huis! (Terzijde): En naar mijn lieve Elisa...Zal ze me trouw zijn gebleven?

Willem:

Mannen, zeven dagen krijg je, om je wapens schoon te maken en uit te rusten. Dan houden we een toernooi, ter ere van onze behouden thuiskomst!

(De ridders gaan af. Het doek gaat open: in de kamer van de gravin; de hofdames kleden de gravin met haar nieuwe jurk):

Johanna:
Zal ik u kleden, vrouwe?

Gravin:
Ja graag.

(Alle drie de hofdames helpen met kleden en sieraden omhangen, haar haar opsteken etc. Ze zijn wel even bezig.)

Elisa:
O, dit gewaad staat u prachtig!

Lena:
Zo kunt u de graaf uitstekend tegemoet treden!

Gravin:
Dank jullie wel! Kom, we gaan nu, het toernooi zal zo dadelijk aanvangen en wij kunnen op de eerste rij van de tribune zitten!

Johanna (terzijde):
Maarten zál winnen!

(Ze gaan naar het toernooiveld, rechts van het podium. De ridders staan al klaar, de dames nemen plaats op een soort tribune. Maar voordat Johanna gaat zitten, richt ze zich aan de zijkant tot Maarten en fluistert hem wat toe.)

Maarten:
Johanna, fijn om je te zien. Kijk, ik heb dit medaillon voor je meegenomen uit Jerusalem. Er zit een splinter hout in van het heilige kruis. Het kruis van Christus. Als je het bij je draagt, dan is Zijn kracht altijd bij je, dan zal het goed met je gaan en met iedereen om je heen. Neem het aan en ga gauw naar je plaats, het toernooi gaat beginnen!

Johanna:
Wat een mooi medaillon! Dank je.....Ik heb voor je gebeden. Je zúlt winnen, en dan, dan trouwen we!
Maar Maarten, houdt jij het medaillon nog even bij je, dan zal je zeker winnen. Hier, draag het onder je kleding! (Ze wil het geven, maar Maarten loopt weg).

Omroeper:
Het toernooi gaat beginnen! Neemt allen plaats! Het toernooi gaat beginnen! Ridder Reinout tegen ridder Maarten! Beiden roemruchte ridders, die zojuist zijn terug gekeerd van een lange tocht naar het heilige land, Jerusalem!
(Johanna kan het medaillon niet geven. De ridders gaan tegenover elkaar staan.)

Maarten:

Moge mijn lans doel treffen, moge mijn schild mij beschermen, mijn schild met het wapen van een leeuw: ik strijd met de moed van een leeuw! God helpe mij!

Reinout;

Moge mijn lans doel treffen, moge mijn schild mij beschermen, mijn schild met het wapen van een adelaar: ik strijd met de scherpste van de adelaar! God helpe mij!

(Ridder Reinout en Maarten vechten. Maarten wint. Reinout staat wel weer op. Johanna juicht, Elisa slaakt angstige kreten, is blij als hij weer opstaat. Maarten en Willem gaan tegenover elkaar staan. Maar dan opeens valt Ramon op het veld. Iedereen roept verbaasde kreten!)

Willem:

Wie is deze dwaas in vreemde kleding!

Ramon:

Waar ben ik? Wie zijn jullie? Is dit Den Haag? In welke tijd leven jullie?

Gravin:

Wat praat hij vreemd! Versta jij hem? Waar heeft hij het over? Bedoelt hij soms Die Haghe?

Elisa:

Zie je wat een vreemde kleding hij aanheeft?

Lena:

Het is geen ridder, geen boer, geen edelman, geen ambachtsman!
Wat is dat voor iemand?

Maarten;

Dit is geen goed voorteken!

Ramon:

Wat staan jullie mij aan te kijken?

Willem:

Laat hem weghalen! Het toernooi moet doorgaan!

(Reinout voert hem af. Ramon blijft aan de zijkant staan. Alle mensen kijken naar hem, voelen aan zijn kleren, praten over hem, wijzen naar hem. Maarten en Willem IV gaan tegenover elkaar staan.)

Omroeper:

Het toernooi gaat door! Willem de Vierde tegen ridder Maarten!

Willem:

Mijn lans zal hem treffen! Zowaar ik Willem de Vierde heet! God, laat mij winnen!

Maarten:

God, help me! Een vreemd gevoel maakt zich van mij meester! Johanna, voor jou zal ik strijden!

(Ze vechten; na een tijd wint Willem, Maarten stort dood neer).

Johanna slaakt zeer heftige kreet:

Maarten!!!!!! Mijn Maarten!

(Ze rent naar hem toe, knielt bij hem neer, huilt)

Het medaillon, had ik het nu maar gegeven... dan had hij vast gewonnen!
Het is een bijzonder medaillon, iedereen die het bezit, zal nooit slechte daden verrichten, de duivel durft zo iemand niet te naderen, en liefde zal hem ten deel vallen en rondom hem zijn. Maar nu is Maarten dood... Niemand anders wil ik het geven!

Ik begraaf het hier, op deze plek!

(Ramon staat aandachtig te kijken)

Ramon:

Volgens mij is dat de schat, waar de juf het over had, ze begraaft hem hier, ik móet zo gaan zoeken!

(Op dat moment gaat zijn mobieltje af. Hij neemt op. Alle mensen reageren geschrokken.)

Ramon;

Ben jij het, Cloë?

Ik zit in de Middeleeuwen! Ik heb net een riddertoernooi gezien. Vet gaaf joh!

Kom je ook hier heen? Die vrouwen hebben mooie kleren! En die mannen hebben enorme lansen!

Enne, ik denk dat ik weet waar de schat ligt!

Elisa:

Hij praat tegen een ding! Wat doet hij? Wat is dat?

Lena:

Hij praat met de duivel!

Gravin:

Hij is behekst!

Willem:

Die man moet naar het dolhuis.

(Ramon wordt afgevoerd, alle anderen verlaten het toernooi. Het doek gaat dicht.

III. De 17^e eeuw

(Het doek is nog dicht. Er klinkt barokmuziek. Cloë loopt voor het doek met haar mobieltje. Ze draagt een minirokje.)

Cloë:

Ramon, Ramon, waar zit je! Ik kom naar je toe, ik zal je uit het dolhuis halen! Ik kom je bevrijden! Ik geloof dat ik al in de Middeleeuwen ben!

(Dan gaat het doek open. Cloë kijkt rond. Ze ziet het decor: stad, het Lange Voorhout met statige huizen.)

Cloë:

Hum, dit ziet er meer uit als de zeventiende eeuw, zo deftig was het nog niet in de Middeleeuwen. Dit lijkt wel het Lange Voorhout, mooi, zonder auto's! Ik blijf even hier staan, om te kijken wat er gebeurt.

(Uit één van die huizen komen Cornelia en Hanneke.)

Cornelia:

Hanneke, kom nou toch mee, je weet toch dat ik niet alleen naar buiten mag! Kom, ik wil op de markt kijken bij de edelsmeden, misschien zijn er nog nieuwe sieraden! Ik moet een nieuwe broche hebben!

Hanneke:

Alweer een nieuwe broche, je hebt er pas één gekregen van je oom.

Cornelia:

Ja, maar die was voor bij mijn blauwe jurk. Ik moet er ook nog één hebben voor mijn rode jurk. Ik ben niet zo'n boerenmeisje als jij. Ik ben van adel, weet je. Ik moet toch voor de dag kunnen komen. Mijn vader is al bezig om een bruidegom voor me te zoeken, maar....

Hanneke;

Maar wat?

Cornelia:

O, niks....

Hanneke:

O, ik weet het al, je hebt al een oogje op iemand.. dat is zeker waarom je zonnodig naar de markt moet, misschien kom je hem wel tegen.... Wie is het?

Cornelia:

Ssst, niks laten merken.....Hij komt uit Frankrijk. Hij praat zo deftig...en francais... Maar nu je het toch weet... als we hem zien, wil jij dan dit pakje aan hem geven? Het is een Middeleeuws medaillon, ooit was het van een hofdame van Gravin van Holland, die wilde het aan haar geliefde geven, maar hij sneuvelde in de strijd tegen graaf Willem. Ze zeggen, dat wie het draagt, altijd aan de ander zal denken van wie hij het gekregen heeft!

Hanneke:
Hoe kom je er aan?

Cornelia:
Ik heb het gevonden in de kelder van ons huis. Mijn vader zegt, dat daar vroeger het toernooiveld was, waarop de ridders in de Middeleeuwen hun tweegevechten hielden! Heb jij op school nooit gehoord van Willem de Vierde, die Maarten doodde in een duel? Later is hij zelf door het ijs gezakt in Friesland. Eigen schuld!

(Op dat moment komt Cloë naar voren lopen).

Cloë:
Dat is interessant, dat rijke meisje heeft de schat in handen. Daar moet ik dichterbij komen!

Hanneke;
Kijk nou toch naar dat meisje, hoe die erbij loopt! Schande!

Cornelia:
Oooh, schandalig ja! Kent ze geen fatsoen?

Hanneke:
Misschien is ze heel arm, zullen we haar helpen?

Cornelia:
Goed, ze mag mijn oude jurk wel hebben. Roep jij haar, dan haal ik mijn jurk.

(Hanneke gaat naar Cloë; Cornelia verdwijnt door de deur van één van de huizen en komt even later weer terug.)

Hanneke:
Dag meisje, wie ben je, waar kom je vandaan?

Cloë;
Ik ben Cloë, ik kom uit Den Haag.

Hanneke: Den Haag? Maar je ziet er zo raar uit! Heb je geen kleren?

Cloë:
Ja, dat zie je toch, dit zijn mijn kleren!

Hanneke:
Maar dat kan toch niet, dat is onfatsoenlijk!

(Cornelia komt eraan en heeft de jurk bij zich).

Cornelia:
Hier, neem deze jurk, hij is wel versleten, maar beter dan wat jij aanhebt. Eerst de onderrokken! En trek je korset strak! Gauw, trek alles aan!

(Cloë trekt de jurk aan, loopt er mee rond, zegt tegen de zaal):

Cloë:

Gek gevoel zo'n jurk, al die onderjurken. Ik stik in dat korset. En dan die hoepel, daarin kun je toch niet bewegen?

Nou, ik doe maar net of ik hier bij hoor, eens kijken wat er allemaal gebeurt hier.

(Er komen twee koetsen aan, uit tegengestelde richting; ze blijven pal tegenover elkaar staan.)

Hanneke:

Hé, kijk, daar komen twee koetsen!

Cornelia:

Ooh, dat is hem! Monsieur D'Estrades!

Hanneke:

Kijk, ze laten elkaar niet door! Ze willen niet opzij!

Wie zouden er in zitten, even kijken! (Ze loopt naar de koetsen).

Cornelia, het is Willem van Oranje! En in die andere koets zit één of andere Fransman, die denkt dat hij belangrijker is dan onze Willem! Hoe durft hij!

Cornelia:

Weet je wel wat je zegt? Dat is D'Estrades, mijn monsieur D'Estrades! Natuurlijk gaat hij niet opzij. Willem moet hém voor laten gaan!

(Willem en Jean praten tegen hun koetsiers en die weer tegen elkaar, het wordt een heftige ruzie):

Willem:

Koetsier, zeg hem dat hij zo snel mogelijk plaats maakt!

Koetsier van Willem:

Maak plaats, mijn heer is Willem van Oranje!

Koetsier van D'Estrades:

Ques que c' est que vous dites? Qui est votre maître ?

Koetsier van Willem (tegen Willem) :

Meester, hij spreekt Frans!

Willem;

Ooh, is hij het! Nou voor hem ga ik niet opzij! Zeg maar tegen hem: Allez!

Koetsier van Willem:

Allez!

Koetsier van D'Estrades:

Mijn God, hij is gek !

D'Estrades :

Wat zegt hij allemaal ? Waarom gaat die Hollandr niet opzij voor mij ?

Koetsier van D'Estrades:

Het is Willen van Oranje, Quillaume d'Orange!

Jean :

Quilhaume d'Orange ? Ik ben veel belangrijker ! Hij is een Hollander, ík ben een Fransman. Je suis Francais!

(De koetsiers roepen tegen elkaar: Allez! Allez! Maar geen van beiden wijkt. Dan komt er een derde koets aan. Amalia zit erin. Ze zwaait als een koningin naar het volk. Haar koetsier stapt uit en overhandigt een brief aan Willem. Willem's koetsier geeft hem aan Willem en die leest hem. Ondertussen bespreken Cornelia en Hanneke wat ze zien):

Hanneke:

Het is prinses Amalia, de grootmoeder van Prins Willem van Oranje! Ze geeft een bericht aan haar kleinzoon!

Kijk, de koets maakt plaats! Ze heeft de situatie gered!

Cornelia:

Gauw, geef mijn pakje aan de koetsier van Jean!

(Hanneke rent, maar de koets rijdt door, ze is net te laat)

Hanneke:

Ik durf mijn meesteres niet te zeggen dat ik te laat ben, ik houdt het maar bij me...misschien kan ik het medaillon aan iemand anders geven....En anders...anders....gooi ik het in de zee....

(Cloë houdt haar in de gaten)

Cloë:

Waar gaat ze heen?

Ik moet haar volgen, ik moet weten waar ze met dat medaillon naar toe gaat...!

Maar in deze kleren houd ik het niet uit. Ik wou dat Ramon hier was...

(Cloë volgt Hanneke, alle anderen gaan ook af.

Doek dicht).

IV. De 18^e eeuw

(Het doek is nog dicht. Er klinkt Mozartmuziek.

Ramon loopt heen en weer en belt met zijn mobieltje naar Cloë; Cloë staat aan de andere kant van de zaal en heeft ook haar mobieltje)

Ramon:

Cloë, waar ben je?

Cloë:

Ramon, ben jij het? Waar ben jij?

Ramon:

Ik ben eindelijk uit het dolhuis ontsnapt! Ik heb die Middeleeuwen verteld dat er een duveltje in mijn mobieltje zat, en dat als ze me niet lieten gaan, ik dat duveltje zou vrij laten. Nou, toen lieten ze me direct vrij!

Cloë:

En toen? Waar ben je nu?

Ramon:

Ik probeerde thuis te komen, maar ik ben geloof ik weer in een andere eeuw beland!

Cloë:

Welke eeuw dan?

Ramon:

Er klinkt van die tralalala muziek. (Hij zingt het deuntje: das Klinget).
Hebben we dat niet op school geleerd? Het lijkt wel muziek van Mozart!

Cloë:

O, dan ben je in de 18e eeuw! Toen bracht Mozart een bezoek aan Den Haag!
Ik ben nog in de 17e eeuw, ik weet wie de schat heeft. Ik ga hem zoeken en dan kom ik naar jou, oké?

Ramon:

Oké! Hou je haaks! Ik ga eens kijken waar die muziek vandaan komt.

(Doek open: kamer waar Leopold Mozart met zijn kinderen verblijft. Nanne ligt op bed, Wolfgang zit aan de piano, Leopold zit aan bed bij Nanne).

Leopold:

O, mijn lieve Nanne, dat je nu zo ziek moest worden, hier in dat koude Holland.
Ik had maar drie weken hier willen blijven, en nu zijn we hier al drie maanden!

Nanne;

Vader, ik voel me zo naar. Kan ik nog beter worden? Ik wil zo graag optreden!
We zouden toch voor die Hollandse prinses spelen, Carolina? Hoe moet dat nu?
Wanneer komt de dokter?

Leopold:

Ik verwacht hem elk moment!

(Er wordt op de deur geklopt. Wolfgang doet open; de arts en zijn zoon komen binnen).

Wolfgang:

Komt u binnen. Mijn vader en mijn zusje wachten op u.

Leopold (geeft de dokter een hand);

Fijn dat u er bent. Mijn dochter is ernstig ziek. We zouden hier optreden, maar ze kan met geen mogelijkheid haar bed uit. Kunt u haar alstublieft helpen! Mijn kind, mijn wonderkind, ze zal toch niet....

Arts:

Heer, ik zal haar onderzoeken en doen wat ik kan.

Leopold (tegen Wolfgang en Jan):

Jongens, gaan jullie even de kamer uit.

Wolfgang:

Ja vader.

(Wolfgang en Jan lopen naar de zijkant van het podium).

Arts:

Wat scheelt eraan?

Nanne:

Ik heb overal pijn, vooral bij mijn buik..... Het lijkt wel of ik dood ga....Ik wil nog niet dood. Ik wil muziek maken! Kunt u mij alstublieft gauw beter maken?

Arts:

Buiktyphus.... Hier, neem dit medicijn, dat verlicht de pijn. Voel je je al beter?

Nanne:

Ja, dokter. Zal ik blijven leven? Mag ik nu weer spelen?

Dokter:

Ik denk het wel kind!

(in het zijvertrek)

Jan:

Wat kun je mooi spelen! Heel de stad spreekt over je!

Wolfgang:

Speel jij ook een instrument?

Jan:

Ja, een beetje... Ik heb thuis een fluit.

Wolfgang:

Neem hem volgende keer mee! Dan kunnen we samen spelen!

Jan:

Ja, dat zal ik doen!

(Dan roept zijn vader hem)

Arts:

Jan, we gaan!

(Tegen Leopold):

Ik kom spoedig weer terug. Als uw dochter elke dag het medicijn inneemt, zal ze spoedig weer beter worden.

Leopold:

Dank u zeer! Tot ziens dan!

(Leopold laat de arts en zijn zoon uit, Wolfgang zwaait naar Jan).

Wolfgang:

Vergeet je fluit niet!

(Als de arts en zijn zoon de deur uit gaan, glipt Ramon naar binnen. Hij verstopt zich achter een gordijn. Het publiek kan hem wel zien. Hij kijkt verbaasd rond. Wolfgang gaat spelen op de piano. Leopold komt erbij staan en geeft aanwijzingen.)

Leopold:

Wolfgang, ein bisschen mehr staccato! Und da etwas legato!

Wolfgang:

Ja, Vater....

Nanne:

Vader, ik wil meedoen, ik voel me al beter!

Leopold:

Kind toch, pas op, vat geen kou. Trek gauw iets warmes aan.

(Dan gaan ze samen spelen. Na een tijdje gaat Ramon zijn mobieltje af met Mozartmuziek)

Nanne:

Help! De duivel! Hoorden jullie dat? Hij misvormt onze muziek!

Wolfgang:

Was ist das? Vater? Hörst du das? Das ist meine Musik! **Meine** Musik! Aber was klinget das schrecklich!!

Leopold:

Ja, schrecklich!

Wer ist da?

(Ramon komt tevoorschijn. Probeert zijn mobieltje uit te doen, maar het blijft doorgaan. Uiteindelijk lukt het).

Ramon:
Sorry, sorry, entschuldigung!

Wolfgang:
Wie ben je? En waar komt die muziek vandaan? Wat heb je in godsnaam met mijn muziek gedaan?

Ramon:
Is dat uw muziek...? Uhhh, dat wist ik niet, het is gewoon mijn mobieltje.

Wolfgang:
Was ist das?

(Ramon geeft het mobieltje aan Wolfgang. Hij en Leopold kijken er verbaasd naar en onderzoeken het. Ze kijken er misprijzend naar).

Leopold:
Wat dit is, weet ik niet, maar ga uit dit huis. Mijn dochter is ernstig ziek en we moeten nog repeteren voor ons concert. Wil je ons met rust laten met dat rare ding van je?

Ramon:
Ja, heer. Sorry.

(Doek dicht; er klinkt nog steeds Mozartmuziek).

V. De 19^e eeuw

(De muziek gaat over in: To stop the train...het doek is dicht, maar links van het podium komen een heleboel mensen aanlopen. Rechts komt een trein aan. Cloë staat voor het doek en kijkt rond, luistert naar de muziek. Ze belt Ramon; Ramon hoor je vanachter het doek):

Cloë:

Ramon, kun je me horen? Hoe is het met je? Waar zit je?

Ramon:

Ik ben net weggestuurd door Leopold Mozart en zijn zoon Wolfgang Amadeus Mozart. Ze zijn erg geschrokken van een melodietje uit mijn mobieltje. Hij zei dat het zijn muziek was! Was jij het, die mij belde?

Cloë:

Ja, ik was het! Ik zocht je!

Ramon:

Heb je die schat kunnen vinden?

Cloë:

Nee, maar ik heb gezien dat een meisje het medaillon in de zee gooide!

Ik heb mezelf vooruit geflitst, ik wilde bij jou komen, maar ik geloof dat ik weer in een andere tijd ben beland.... Er staan hier allemaal mensen te kijken naar een trein, alsof dat de eerste keer in hun leven is dat ze een trein zien!

Ramon:

Dan ben je in de 19e eeuw! Ik probeer naar je toe te komen!

Cloë:

Oké! Ik hoop dat het nu lukt!

(De muziek – to stop the train – zwelt aan. De mensen gaan roepen en wijzen. Cloë voegt zich bij hen; ze heeft nog steeds haar 17e eeuwse jurk aan.)

Omstander 1:

Straks gaat 'ie rijden! Ik ben blij dat ik er niet in zit!

Omstander 2:

Ik ook! Geef mij maar een koets met een paard ervoor! Een paard kan je mennen! Maar wat doe je met zo'n gevaarte, als de remmen kapot gaan?

Omstander 1:

En wat dacht je van de koeien in de wei, als die trein langskomt?! Die geven vast niks dan zure melk!

Omstander 3:

Wat een onzin! Jullie begrijpen er niets van!

Omstander 2:

Nou, ik heb anders ook gehoord dat het niet goed is voor het menselijk lichaam, dat is niet bestand tegen zo'n snelheid. Mijn man is arts, en die zegt dat reizigers in dat monster allerlei kwalen zullen oplopen!

Omstander 3:

Wat een bakerpraatjes. (Schudt zijn hoofd en loopt verder, richting de trein).
Ze snappen er niks van. Ze weten niet wat techniek is! Ze weten niet wat ze te wachten staat! De techniek zal deze eeuw veroveren! De stoommachine maakt ons mensen machtig!
Ha, er gaat wat gebeuren!

Perronopzichter:

Aan de kant! Aan de kant! De trein gaat rijden! De trein gaat rijden!

(Omstanders roepen allerlei kreten).

Conducteur:

Klaar?

Machinist:

Ja!

(De conducteur fluit, de trein zet zich in beweging. De conducteur springt op de rijdende trein).

Omstander 1:

Oooh, kijk!

Hij doet het! Een wonder! Of een ramp?

Omstander 2:

God behoede ons dat dit goed afloopt!

Omstander 3:

Leve de techniek!

(De trein rijdt weg, door de zaal, de omstanders lopen er achter aan, op afstand gehouden door de perronopzichter. Dan gaat het doek open. Decor: de zee en duinen. Drie arbeiders zijn aan het graven. Cloë staat aan de zijkant en kijkt toe).

Arbeider 1:

Wat een werk! En dat met die honger!

Arbeider 2:

Heb jij ook zo'n honger?

Arbeider 3:

Ja, mijn vrouw had vanmorgen nog één homp brood, maar met zeven monden te voeden, blijft er niet veel voor een hardwerkende vader over!

Arbeider 2:

O, kijk, daar komt mijn dochter! Wat komt ze doen?

Dochter:

Papa, papa! Ik kom je brood brengen!

Arbeider 2:

Da's lief kind, dank je wel!

(Hij neemt het brood aan en deelt het met de andere twee. Ze rusten even uit, steunend op hun schop. Dan komt Vincent van Gogh eraan met zijn schildersezal, doek en kwast. Hij gaat zitten en begint te schetsen. De arbeidersdochter gaat naar hem toe en kijkt wat hij doet).

Dochter:

Wat doet u?

Vincent:

Ik teken.

Dochter:

Waarom?

Vincent:

Ik houd ervan om mensen te tekenen.

Dochter:

Wie bent u dan?

Vincent:

Ik ben Vincent, Vincent van Gogh.

Dochter:

Teken je mijn vader?

Vincent:

Is dat je vader?

Dochter:

Ja.

Vincent:

Blijf even staan, dan zal ik jou ook tekenen!

(Dochter blijft verlegen staan, Als ze beweegt, zegt Vincent):

Stil, blijf stil staan, niet bewegen, ik ben zo klaar. (Hij tekent verder).

Zo, nu mag je kijken. Dit ben jij!

Dochter:

Ben ik dat? (Ze rent naar haar vader):

Papa, kijk, die meneer heeft mij getekend!

Vader / 2e arbeider:

Ach, wat een onzin! Daar kun je toch niet de kost mee verdienen. Alla meid, schiet op, ga je moeder helpen in het huishouden! Wij hebben nog veel werk te doen hier! Graven moeten we, graven!

(Dochter wil weglopen, maar dan roept de 1e arbeider iets):

1e arbeider:

Hé, wat is dat? (Hij raapt iets op). Kijk nou eens wat ik opgraaf! (Hij houdt het medaillon omhoog en geeft het dan aan de dochter).

Hier meid, neem jij dat maar mee. Wat mot ik ermee?

Dochter:

Oooh, wat mooi, dank u wel. (Ze loopt er mee weg. Dan komt Cloë haar tegemoet).

Cloë;

Dag meisje, wat heb je daar?

Dochter (kijkt verbaasd op):

Wie ben jij? Wat heb je mooie kleren? Waar komen die vandaan?

Cloë:

O, dat is een lang verhaal...ze komen uit de zeventiende eeuw.

Dochter:

Uit de zeventiende eeuw....?

Cloë:

En wat jij daar hebt, laat eens zien (dochter laat het zien), dat komt uit de Middeleeuwen.

Dochter:

Uit de Middeleeuwen?

Cloë:

Bewaar het maar goed, het is veel waard.

Dochter:

Dat zal ik doen! (Ze gaat huppelend af en zegt half zingend):

Wat een geluksdag! Wat een geluksdag! Een portret van Vincent van Gogh en een hangertje uit de Middeleeuwen!

Cloë (terzijde):

Ik kan haar dat medaillon onmogelijk afnemen... Ze is er zo blij mee! Ze weet niet half wat 't is! De schat....die ik al zo lang zoek! Nou ja, misschien is hij niet voor mij bestemd...Ik verlang naar huis, en waar blijft die Ramon? Ik ga naar de 20ste eeuw... (Ze gaat af).

(Vincent staat op en neemt zijn ezel en schildersspullen mee. De mannen graven nog even door, dan valt het doek.)

VI. De 20ste en 21ste eeuw

(Er klinkt moderne muziek, dan oorlogsgeluiden. Ramon loopt verbaasd heen en weer, angstig, bedekt zijn oren.)

Ramon: Help, waar ben ik? Cloë!

Wanneer zie ik haar ooit terug? Was ik hier maar nooit aan begonnen! Nu ben ik geloof ik in de 2^e wereldoorlog beland...

(Het doek gaat open: decor: de stad, lucht met bommenwerper)

Soldaat 1:

Siehst du das? Da kommen die Engländer!

Soldaat 2:

Schnell, schnell! Suche deckung!

Soldaat 3:

Bist du ängstlig? Sie können uns nichts tun!

Soldaat 4:

Sie lassen doch nichts auf dieser Stadt fallen!

Soldaat 1:

Aber was tun sie denn?

(Ramon komt er opeens bijstaan)

Soldaat 2:

Wer bist du? Was suchst du ?

Ramon:

Ik weet het niet, ik zoek...uuhhh, ik zoek Cloë.

Soldaat 1:

Geh, geh! Es ist gefährlich hier!

(Dan gaat het rotje af. Het wordt donker. De soldaten gaan af.

Opeens staan Ramon en Cloë tegenover elkaar, temidden van een grote puinhoop).

Cloë:

Ramon!

Ramon:

Cloë!

(Ze omarmen elkaar. Dan gaan ze zitten.)

Cloë:

Wat is hier gebeurd?

Ramon:

Ik weet het niet, er waren Duitsers, toen een enorme knal.... Waar zijn we?
Zijn we niet in het Bezuidenhout....?

Cloë:

O ja, dat is in de oorlog per ongeluk door een bom van de Engelsen getroffen....

Ramon:

De stad was een enorme puinhoop, maar daarna hebben ze alles weer opgebouwd.

Cloë:

Ramon, wat heb jij allemaal meegemaakt?

Ramon:

Dat is een lang verhaal....Maar zeg, wat zie jij er grappig uit! Dat is wel wat anders dan die minirok van je!

Cloë:

O ja, die rare kleren. Weet je hoe strak die zitten? O, ik verlang zo naar mijn eigen tijd, mijn eigen kleren. Ik wil naar de 21ste eeuw! Zullen we nu eindelijk samen gaan? Kom, we flitsen onszelf weer naar onze eigen tijd! Ik heb er genoeg van.

Ramon:

Oké, ik ga met je mee! Deze rotzooi hoef ik ook niet.

(Het doek gaat dicht. Voor het doek komt een groepje allochtone meisjes aanlopen, kletsend.)

Jin Jin:

Mijn ouders zijn een restaurant begonnen en weet je hoe ze het noemen?

Soeda:

Nee, vertel!

Jin Jin:

Ze hebben het naar mij genoemd!

Seda:

Leuk! En trouwens mijn moeder heeft bara's gemaakt.

Kiran:

Wat zijn bara's?

Seda: iets heel lekkers (ze haalt het uit haar tas en deelt uit).

Soeda:

Dat ziet er raar uit, (ze neemt een hap) maar wel lekker!

Jin Jin:

Manmanchi!

Kiran:
Wat zeg je?

Jin Jin:
Manmanchi!
Dat betekent eet smakelijk in het chinees.

Seda:
Dat weten we dan ook weer! (Iedereen eet het op).

Soeda:
Seda, over een kwartier moet je in de moskee zijn!

Kiran:
Wat doen jullie daar eigenlijk?

Jin Jin:
Ja dat wil ik wel eens weten!

Seda:
Ik heb een idee, als jullie nou een hoofddoek omdoen, kunnen jullie mee naar de moskee.

Jin Jin:
Waarom moeten jullie eigenlijk een hoofddoek om?

Seda:
Dat staat in de Koran, ons heilige boek. De profeet Mohammed wilde dat vrouwen goed beschermd zouden zijn. In Arabië is het heet hè, dan is zo'n hoofddoek ook tegen de hitte. En het is een teken van kuisheid.

Soeda:
Wie is Mohammed?

Seda:
Mohammed is onze profeet en Allah is onze god en ons geloof heet de Islam.

Kiran:
Ik vind het wel een goed idee! Ik wil wel eens kijken in die moskee van jullie!

Jin Jin:
Ik ook!

Soeda:
Nou, ik ook dan maar hè!

Seda:
We moeten nu wel opschieten, kom mee!

(Ze lopen naar het linker deel naast het podium. Daar doen ze allemaal een hoofddoek om.)

Soeda:

Seda, help me even ik krijg die hoofddoek niet om.

Kiran:

Mij lukt het ook niet!

Jin Jin:

Ik help wel!

Seda:

Ik ook.

(Het doek gaat open en de meisjes gaan de moskee binnen. Ze doen hun schoenen uit. Ze wassen zich. Seda wijst waar ze moeten zitten.)

Seda:

Daar mag je niet, dat is voor de mannen. Kom maar hier, dat is voor de vrouwen.

(Ze gaan naast elkaar op de grond staan. De Imam komt op en doet het gebed voor).

Imam:

Heilig is Allah, de Grote. Heilig is Allah, de Grote. Heilig is Allah, de Grote.

(Iedereen doet het gebed, eerst staand, dan buigend, dan knielend met het hoofd op de grond drie keer, dan zittend, met de handen op de schoot).

Iedereen mompelt:

Allah, vergeef mij. Allah, vergeef mij. Allah, vergeef mij.

Jin Jin:

Dit is interessant!

(Soeda en Kiran lachen zacht)

Soeda:

Heb je dat gezien hihi? Ze kussen de grond hihi.

Jin Jin:

Nee hoor, ze raakten alleen met hun hoofd de grond aan.

Seda:

Dat betekent dat we ons nederig tonen voor God.

(Ze staan op en verlaten de moskee. Het doek gaat dicht. Decor voor laatste scène, de Kloosterkerk, wordt gereed gemaakt. Buiten (links) praten ze verder):

Kiran:

Bij ons heb je heel veel goden. Wij kiezen altijd voor wie we bidden, Visnu, Shiva, Brahma, of voor de godinnen Laksmi of Parvati, of voor Indra, of Ganesh.

Jin Jin:

Wij geloven gewoon in jin en yang. En in tao, de weg van het midden.

Soeda:

Bijzonder eigenlijk, al die geloven. De één ziet het zo, dan ander zó. Een mooi palet., een rijkdom aan kleuren. Dat mensen daarom nou strijden met elkaar! Dat is toch nergens voor nodig! Iedereen is toch mens!

Misschien komen onze voorouders ergens anders vandaan, maar wij leven hier in Nederland, wij zijn Nederlanders. Het maakt niet uit wat je gelooft, als je maar een goed mens bent!

Kiran:

Waar haal jij die wijze woorden opeens vandaan?

Soeda:

Misschien komt het wel door dit ding hier, dat heb ik laatst gevonden! (Ze haalt het medaillon tevoorschijn).

Allen:

Wat is dat?

Soeda:

In mijn huis hebben ze een muur gesloopt, tussen een paar bakstenen vond ik dit!

Jin Jin:

Hoe oud is jullie huis dan?

Soeda:

Ik denk honderd jaar!

Seda:

Maar dit is veel ouder!

(Cloë en Ramon komen er bij staan.)

Cloë:

Ramon, kijk, wat die meiden daar hebben! De schat! Het medaillon!

Soeda:

Waar hebben jullie het over?

Cloë:

Wat jij daar hebt, is heel bijzonder. Wie het draagt, kan alleen goede dingen doen en alleen aan goede dingen denken....

Soeda:

Dus toch...ik had al zo'n gevoel, ik kon opeens niet meer boos worden.....

Ramon:

Het zou eigenlijk voor de hele stad moeten zijn, voor alle mensen. Geen oorlog meer, geen ruzie...geen discriminatie...

Soeda:

Laten we het naar koningin Beatrix brengen!

Allen:

Jaaaaa!

Jin Jin:

Volgens mij zijn ze allemaal in de Kloosterkerk.. Beatrix trakteert de nieuwe regering op een klassiek concert in de oudste kerk van Den Haag! Je weet wel, met Balkenende, Wouter Bos en die Rouvoet. Ik geloof dat Maxima, Willem Alexander en hun oudste dochtertje Amalia er ook bij zijn.

Cloë:

Amalia? Zo heette die grootmoeder in de koets in de 17e eeuw ook....

Ramon:

En Willem heten ze ook allemaal!

Kiran:

Ik kan niet, ik moet mijn moeder helpen.

Jin Jin:

En ik moet helpen in het restaurant. Tot later!

Seda:

Ja, sorry, ik moe ook echt gaan! Doe!

Soeda:

Nou, dan gaan wij maar met z'n drieën. Gaan jullie mee?!

(Doek open. Kloosterkerk. Aan de ene kant zit het orkest, aan de andere kant zitten Beatrix, Willem Alexander, Maxima, Amalia, Balkenende, Bos, Rouvoet en Van der Hoeven. De meiden en Cloë en Ramon gaan ook ergens zitten.

Omroeper:

Hare Majesteit de Koningin!

(Beatrix spreekt het publiek toe):

Beatrix:

Zeer geachte gasten, ik heet u allen van harte welkom bij dit concert!

Vorig jaar was het driehonderd jaar geleden dat Mozart in Den Haag was, en nu nog mogen wij ons nog verheugen op zijn schitterende muziek.

Ik schenk u dit concert, en hoop dat u daarbij inspiratie vindt voor uw verantwoordelijke taak om dit land, ons land, Nederland, hier vanuit Den Haag te regeren.

Omroeper:
Premier Balkenende!

Balkenende (staat op):
Namens die nieuwe regering dank ik u van harte, majesteit. Wij weten ons door uw niet aflatende plichtsgetrouwheid gesteund bij onze taak.
Wij zijn hoopvol over de toekomst. Onze nieuwe coalitie staat voor saamhorigheid, voor goed burgerschap. Samen bouwen aan de samenleving! Met normen en waarden!

Amalia (begint te huilen):
Mama!

Maxima:
Stil maar kindje. Ssst, luister maar naar die belangrijke mensen.

Willem Alexander:
Kom maar even bij papa!
(Amalia gaat bij hem op schoot zitten).
Kijk, de muziek gaat beginnen!

(Het orkest gaat spelen. Als het uit is, staat Cloë op, samen met Soeda en Ramon:

Cloë:
Zeer geachte gasten...ook ik zou u tenslotte nog even willen toespreken.

Omroeper:
Vicepremier Rouvoet!

Rouvoet:
Dat kan toch zomaar niet! Dit concert was toch alleen voor VIP's?

Omroeper:
Vicepremier Bos!

Bos:
Wie zijn die kinderen? Wat doen ze hier?

Beatrix:
Spreek, volgens mij hebben jullie wat bijzonders te vertellen!

Cloë:
Ja! Mijn vriend Ramon en ik, hebben zojuist een lange reis achter de rug. We hebben vijf eeuwen Den Haag door gereisd met de tijdsmachine van Ramon's vader.
(Gemompel in de zaal).

We hebben gezocht naar de verborgen schat van Den Haag, u weet wel, waarover in de geschiedenisboeken staat geschreven, het medaillon van Johanna, de hofdame van de eerste gravin van Die Haghe.....Ze zeggen, dat wie het heeft, goeds om zich heen verspreid!

Ramon:

Ik zag, hoe Ridder Maarten het aan haar gaf, hij had het meegenomen uit Jerusalem. Er zit een stukje van het Heilige Kruishout in! Johanna wilde het hem terug geven, als mascotte bij de strijd. Maar ze was te laat...Maarten sneuvelde in een toernooi tegen Willem de Vierde....

Cloë:

En ik zag, hoe het in handen kwam van een dienstmeisje, Hanneke... Die wierp het echter in zee.... Maar duingravers uit de 19e eeuw groeven het weer op. Eén van hen gaf het aan de dochter van zijn maat, die woonde in een klein oud arbeidershuisje.

Soeda:

En daar heb ik het gevonden! Tussen een paar stenen in een oud stuk muur!!! Daar woon ik nu! Hier is het!

Ramon:

Ja, een Surinaamse, heeft het gevonden. Deze nieuwe Nederlandse wil het aan u overhandigen. De schat van Den Haag is in haar handen!

Soeda:

Alleen heb ik er niet veel aan. Ik geef het aan de kleine Amalia, die wordt later misschien nog eens koningin. Als we het haar geven, komt het ons hele land ten goede! Alle Nederlanders, en alle Hagenaren en Hagenezen, de deftige en de platte! (Ze geeft het aan Amalia, er klinkt applaus).

Beatrix:

Laten we dan nog één keer muziek maken, voor alle Hagnaars en Hagenezen!

(Het orkest speelt nog eens: Das Klinget.; de klas zingt mee.)

Ramon:

Dat was voor de chique Hagenaren. Nu nog wat voor de gewone Hagenezen onder ons! Kom, doen jullie allemaal mee!

(Dan komen alle anderen erbij staan en zingen, met Ramon als aanvoerder):

O, o, Den Haag, die mooie stad, achter de duinen....

EINDE

